Orizontul unei priviri care își păstrează expresivitatea

On Mai 22, 2020

Că-i întrecu nu numai pe toți, dar și pe sine..

Să înțelegi o părticică din ceea ce înseamnă complexitatea unei opere remarcabile, prin ochii unui scriitor a cărui viziune conturează o întreagă lume simbolică, și să devii iluminat în această lume, iată care este adevărata măsură a unei priviri aruncată febril în vârtejul artei. Eu am înțeles totul, fiindcă sunt un iluminat, un creator de imagini suprarealiste, deprins cu privirea unui ochi care observă totul din înaltul unei viziuni integratoare în domeniul artelor frumoase, *un frammento del sogno di un momento senza pari,* unde nimic nu e la fel ca în varianta anterioară.

Iată care este priveliștea unui scriitor special, proiectul inedit al unui iluminat, în măreția unei lumi plină de cuvinte pricepute, sugestive, însuflețitoare, ce bat în inima unei cărți de artă: începe cu o frunză atât de caldă la privire, atât de grațioasă într-un instantaneu al observațiilor întâmplătoare, intrată sub incidența artei și a științei, încât se confundă cu explozia de culori pe care o oferă șevaletul unei eternități firave capabilă să dea impresia unui plan „intangibil" al Esenței Universale.

O priveliște dincolo de orice imaginație. Începe cu o frunză rămasă de cu toamnă, și se continuă cu petala unui trandafir drag, fermecător, liniștit, care prinde viață într-o poveste fără timp, atât de apropiată de povestirile Seherezadei, pline de învățături, lăsându-te învăluit de miresme absolut încântătoare, desprinse parcă dintr-o mie și una de nopți.

Şi frunza, atât de plăcută vederii, și petala de trandafir, atât de îndrăgostită de soare, fac parte din atmosfera recreată a unei lumi pe care imaginația și sensibilitatea scriitorului le modelează continuu în planul profund al practicării unei arte memorabile: *Elassfenthil* , sau manifestarea sufletului afectiv în concretul unei realități universale.

Leadership: Poți să stimulezi dezvoltarea unei creații spirituale aflate „deasupra învălmășelii", acolo unde nu există o imagine foarte clară despre tine, în încercarea de a trece dincolo de frontierele acceptate ale artei?

Dar nu întotdeauna a fost așa. Multă vreme n-am știut să văd, nu mă pricepeam, nu puteam să extrag din esența unei priviri aruncată "de colo-colo" mesajul sublim al unei opere de artă: fond, cuprins, semnificație. N-am știut dintotdeauna să scriu, n-am știut să leg nici cea mai simplă conversație cu îngerii, cu vântul, cu florile, cu tot ceea ce îmi rezerva farmecul naturii, și poate de aceea ochii mei erau atât de întristați, obosiți, descurajați, exact ca la vederea unei fotografii căreia simți că îi lipsește ceva special: viața.

Frunzele erau doar niște buline colorate pe care le călcam în picioare la propriu, doar ca să le umplu cu noroi, sau ca să le adun laolaltă cu grebla înainte de a le da foc, pentru a respira fumul plăcut al focului de toamnă. Iar trandafirii miroseau frumos, și atât. Probabil, și eu, eram la fel de neînsemnat după cum le vedeam pe ele.

Nu le-am ascultat niciodată vocea, nu le-am văzut adevăratul chip spiritual, pentru că privirii mele îi lipsea profunzimea atât de necesară dezvoltării sensibilității emoționale, cromatice, literare, menită să se manifeste între tentațiile altei lumi, acolo unde ochii sufletului pot urmări o mică parte din planul altei realități. Compromisul pe care îl suportam zilnic, haosul primordial dintr-o rămășită de respect adus sentimentului de comuniune cu natura, era procesarea unei informații serbede, fără semnificație aparte, dispusă într-un background care

nu spunea nimic, care nu punea în evidență plasticitatea memorabilă a unei lumii vii, neimprovizate. Eram nesimțitor și nevăzător, la un loc.

Presupun că ochii care nu văd elementul afectiv în totul din jur, sunt aceiași ochi care nu percep diferența dintre luciditate și expresivitate.

Leadership: Cum reacționează mintea și sufletul tău la vederea unei creații strălucite însoțită de o imagine căreia trebuie să-i descoperi mesajul, să-i deslușești povestea în marea transfigurație a artei?

Nimic din frunza mea nu trădează vreo emoție, cu toate acestea ea există ca taină a tuturor lucrurilor. Lângă ea, trandafirul roșu nu poate să clădească opera ideală a zeului creator, de aici cauze de fericire sau nefericire, de armonie sau de discordanță intimă între privitor și obiectul privirii. Cu toate acestea, înfățișarea trandafirului provoacă la reprezentarea unui fenomen considerat plăcut, numit *painting in the words* , prin mijlocirea unor mișcări fine de artist care în mintea lui sunt pietre prețioase, ape curgătoare, sau vârtejuri de vânt.

Mărturisesc. Singura mea punte de legătură cu arta, cu reprezentările naturii prin imagini, picturi, povestiri, vise și emoții, înainte de a învăța despre această lume ca despre o viață trăită în altă viață, în alt spațiu și alt timp, a fost romanul "Egipteanul", scris de Mika Waltari. Dacă nu ar fi fost această carte, întemeiată și ea din voia naturii, cu acceptul spiritelor superioare care își câștigă mereu o altă viață, alte vieți noi, alte corpuri, alte misiuni, mijlocind înțelegerea dintre lumi, probabil nici voi nu ați fi ajuns să mă citiți pe mine.

Nici frunzele, nici trandafirii, nici vântul nu m-au condus la paginile ei, ci numai acel mister al naturii care stă ascuns în sufletele sfinților, prevestind destăinuiri grozave și care face ca un om de rând, neieșind cu nimic în evidență, să se transforme aproape imperceptibil într-un *En Soph* legendar investit cu puterea de a scrie în glasul universal. Nu eu am ajuns la această carte, natura mi-a dăruit-o ca inspirație atunci când inima timpului potrivit a bătut pentru mine, iar eu am bătut imposibilul.

Transfigurația este, conform dicționarului, un procedeu specific procesului de creație cu ajutorul căruia elementele realității exterioare, filtrate de viziunea imaginației și de puterea de expresie a artistului, se transformă într-o realitate nouă. În acest caz, eu m-am ridicat la nivelul unui creator care poate da viață unei alterități aflată într-o condiție literară.

Leadership: Estetica creației tale își lărgește orizontul dincolo de lumea artei, către sfera unei vieți desprinsă parcă din reversibilitatea imaginară a tuturor istoriilor lumii?

Iar acest glas universal care m-a învățat limbajul naturii, să prețuiesc o frunză la fel de mult ca pe un trandafir, să înalț vântul ca pe un zmeu de hârtie, să transform orice lucru din jur în ceva mai mult decât este, într-un context spiritual, superior și nefalsificat, mi-a adus și acum în cale, spre reconsolidarea unei memorii afective, cuvintele prețioase din inima unei cărți, pe care cândva, dacă nu chiar astăzi, o va deschide cineva:

"Toate aceste cărți le-am scris eu, Sinuhe, egipteanul, doar pentru mine. Nu pentru zei, nu pentru alți oameni, nici ca numele meu să se păstreze pentru eternitate. Le-am scris doar pentru biata mea inimă încărcată de amar și tristețe.

Păstrez cu grijă aceste cărți, iar înțeleapta Muti a cusut pentru fiecare carte câte o învelitoare trainică din fibre de palmier. Toate cărțile acestea vor fi puse într-o lădiță de argint, lădița de argint va fi pusă într-o ladă de lemn tare, lada de lemn tare într-o ladă de aramă, așa cum odinioară cărțile zeului Thot au fost ferecate pentru a se păstra și au fost

aruncate în Nil.

Nu știu dacă Muti va reuși să pună cărțile în mormântul meu fără să o vadă gardienii, dar nu mă frământă acest lucru. Fiindcă eu, Sinuhe, sunt doar un om, am trăit în fiecare om care a trăit mai înainte de mine și voi trăi în fiecare om care va trăi după mine."

Așadar, între mine și micuța frunză, la fel ca între mine și petala de trandafir, la fel ca între mine și vântul deșertic, s-a interpus o carte plină de învățăminte, scrisă cu stiloul, cu magie și cu deschidere, cu aceeași sensibilitate cu care frunza, luată de vânt, s-a transformat într-o petală de trandafir care, la rândul ei, a făcut să se aprindă scânteia de inspirație în emanația unui personaj (auto)situat în diferite faze evolutive.

Puritatea unei creații vaste poate fi dobândită numai de subiectivitatea artistului, sensibil și empatic, care știe să privească dincolo de istoria artei, dincolo de spațiul unui singur trup, pentru a deschide porțile unei lumi de poveste care nu se sfârșește niciodată.

Orizontul unei priviri care își păstrează expresivitatea are deschidere spre lectura unei creații autentice, amintite uneori de destinul unei duble personalități: una care se manifestă prin intermediul cuvântului scris și una care se manifestă prin intermediul unui spirit veșnic.

Eu, Neculai Fântânaru, îmbrățișez destinul spiritual al lui Sinuhe, chipul unirii sufletului cu trupul înviat al unuia care a putut viziona după bunul plac toate istoriile lumilor, potrivit scenariului scris de o mână de artist care vede, simte, adâncindu-se iar și iar sub mantia arămie a naturii predispusă să capete conturul unei povești cu interpretare metaforică.

Vă rog, rămâneți lângă mine în nemărginirea timpului...

Source: https://neculaifantanaru.com/orizontul-unei-priviri-care-isi-pastreaza-expresivitatea.html